

คนดีที่โลกรอ... หมอโฮจุนให้เขามีฐานะที่ต่ำต้อยไม่ต่างจากมารดา เขาต้องอดทนกับการปฏิบัติที่
ถูกดูถูกเหยียดหยาม และการกีดกันชั้นวรรณะ จากความกดดันนี้เองทำให้เค้าปฏิบัติตัวเป็นนักเลง
หัวไม้ ชอบต่อยตี เรือยไปจนกระทั่งถึงการค้าของเถื่อน และในช่วงเวลานี้เองที่โฮจุนได้พบกับ แดฮี
หญิงสาวนางหนึ่งที่กำลังถูกตามจับกุมตัว เพราะพ่อของเธอถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏและตายใน
ระหว่างหลบหนี ด้วยความสงสาร โฮจุนจึงช่วยจัดงานศพให้แก่พ่อของนาง หลังจากนั้นไม่นาน
ธุรกิจค้าของเถื่อนของโฮจุนก็ถูกทหารจับได้ แต่โฮจุนก็ได้รับความช่วยเหลือจากพ่อผู้ที่ไม่เคยไยดี
และสนใจอะไรในตัวของเขาเลย พ่อได้ช่วยให้โฮจุน, แดฮี และมารดาเดินทางออกจากเมืองเพื่อ
หลบหนีทหารไปที่เมืองชันยอง ในระหว่างการเดินทางนี้เองพ่อของแดฮีได้พ้นผิดจากการถูก
กล่าวหาว่าเป็นกบฏ ทำให้นางได้รับฐานะคืน

ด้วยความแตกต่างของฐานะของทั้งสอง โฮจุนจึงตัดสินใจเดินทางต่อไปกับแม่เพียง 2 คน เมื่อถึง
เมืองชันยองแม่ของโฮจุนล้มป่วยลง จากเหตุการณ์นี้เองทำให้โฮจุนได้พบกับ ยูอียเท หมอเทวดาชื่อ
ดังแห่งเมืองชันยอง โฮจุนเกิดความเลื่อมใสในตัวหมอจึงขอฝากตัวเองเป็นศิษย์ ระหว่างที่ศึกษา
วิชาการแพทย์อยู่นี้โฮจุนได้ถูกคนงานภายในบ้านกลั่นแกล้งอยู่ตลอดเวลา เขาต้องใช้ความอดทนอด
กลั้นอยู่ตลอดเวลา แต่ด้วยความขยันและความฉลาดของโฮจุน จึงทำให้เค้าสามารถเรียนรู้วิชาแพทย์
ได้อย่างรวดเร็ว ในระหว่างนี้เองความสามารถของโฮจุนได้ดึงดูดความสนใจของ เยจิน บุตรสาว
บุญธรรมของยูอียเท โดยนางจะคอยให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่โฮจุนอยู่เสมอ ซึ่งสร้าง

ความอิจฉาให้แก่ โคจิ บุตรชายคนเดียวของยูอียเท ที่แอบหลงรักเยจินอยู่ ส่วนเคอิหลังจากจัดการเรื่องคดีและย้ายศพเพื่อเรียบร้อยแล้ว ก็มาที่เมืองชั้นของเพื่อตามหาโฮจุน

เมื่อแม่ของโฮจุนรู้เข้าจึงกีดกัน เพราะคิดว่าความต่างของฐานะจะนำภัยมาสู่ตนเองและโฮจุน จึงทำให้เคอิตัดสินใจจะกลับบ้านตนเอง แต่ทันทีที่โฮจุนรู้เข้าก็รีบมาตามหาและตัดสินใจแต่งงานกัน

หลังจากศึกษาวิชาแพทย์ไปได้ระยะหนึ่งโฮจุนก็ได้มีโอกาสเข้าไปรักษาอาการป่วยของภรรยาของเสนาบดีฝ่ายขวาที่หมอลหลายคนไม่สามารถรักษาได้ แต่โฮจุนกลับรักษาได้สำเร็จเขาจึงได้รับของตอบแทนมากมาย รวมถึงจดหมายแนะนำตัวโฮจุนต่อสำนักหมอหลวง แต่หมอยูอียเทกลับไม่เห็นด้วยจึงเผาจดหมายนั้นทิ้ง และไล่โฮจุนออกจากสถานพยาบาล เมื่อจดหมายที่เป็นใบเบิกทางความเป็นหมอถูกเผา ประกอบกับเห็นเคอิภรรยาผู้เป็นที่รักต้องทำงานหนักเพียงเพื่อให้โฮจุนได้เป็นหมออย่างที่ฝัน ก็ยิ่งทำให้โฮจุนตัดสินใจล้มเลิกความคิดที่จะเป็นหมอและไปทำงานอยู่ในเหมืองแทน นึกไม่ถึงว่าเหมืองกลับถล่มลงมาทำให้โฮจุนต้องไปรักษาผู้บาดเจ็บ เคอิมาเห็นเข้าจึงขอร้องให้โฮจุนกลับไปเป็นหมอดังเดิมโฮจุนขอร้องยูอียเทให้ตนกลับไปทำงานที่สถานพยาบาลอีกครั้ง และหลังจากนั้นไม่นาน โฮจุนก็ตัดสินใจไปเมืองฮันหยางเพื่อสอบคัดเลือกหมอหลวง โฮจุนและหมอคนอื่นๆ รวมถึงโคจิเดินทางไปยังเมืองฮันหยางเพื่อสอบเป็นหมอหลวง แต่ในระหว่างทางมีผู้ป่วยมาขอความช่วยเหลือ โดยหมอทั้งหมดต่างก็อ้างว่ามีสอบหมอหลวง โฮจุนทนไม่ได้จึงตัดสินใจอยู่ตรวจผู้ป่วยทำให้ไปสอบหมอหลวงไม่ทัน ในขณะที่โคจิสอบผ่าน หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้โฮจุนกลายเป็นหมอที่มีชื่อเสียง และโฮจุนก็คิดว่าหมอที่แท้จริงนั้นคืออะไร

หลังจากนั้นโฮจุนก็กลับไปอยู่ที่เมืองชั้นของ ศึกษาวิชาแพทย์กับหมอยูอียเทและตรวจชาวบ้านต่อไปต่อไป ไม่นานนักหมอยูอียเทก็ล้มป่วยด้วยโรคร้ายแรงและจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เมื่อรู้ดังนั้นยูอียเทจึงชิงฆ่าตัวตายแล้วมอบร่างกายของตัวเองให้แก่โฮจุน ไว้สำหรับฝ่าพิสุจน์เพื่อศึกษาอวัยวะต่าง ๆ ภายในร่างกายเพื่อเป็นประโยชน์ทางการแพทย์และในเวลาเดียวกันโคจิก็กำลังสร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเองอยู่ที่สำนักหมอหลวง เวลาผ่านไปไม่นานก็ถึงเวลาสอบหมอหลวงอีกครั้ง คราวนี้โฮจุนพร้อมแม่และเคอิออกเดินทางไปเมืองฮันหยางด้วยกัน คราวนี้โฮจุนสอบผ่านการเป็นหมอหลวง ในขณะที่โคจิก็ก้าวหน้าอยู่ในวังหลวงได้เป็นหมอหลวงชั้น 7 และเยจินได้เป็นแพทย์ชุมชน ภายในสำนักหมอหลวงนี้โฮจุนได้พบกับ ยางเยโซ หมอใหญ่ประจำสำนักหมอหลวงผู้ที่เคยแข่งขันกับยูอียเทในอดีตและได้พ่ายแพ้ไป เนื่องจากเหตุนี้เองทำให้เมื่อยางเยโซรู้ความสัมพันธ์ระหว่างโฮจุนกับยูอียเท จึงจัดการให้โฮจุนไปเป็นหมอชุมชน และขัดขวางการทำงานภายในสำนักหมอหลวงอยู่เสมอ จนกระทั่งโฮจุนได้พิสุจน์ฝีมือโดยการรักษาผู้ป่วยซึ่งเป็นโรคปากบุดเบี้ยว โดยทีมแพทย์ของยางเยโซและโคจิสามารถรักษาพระอนุชาของพระมเหสีกบินได้ภายใน 5 วัน

ในขณะที่โฮจุนใช้เวลารักษาผู้ป่วยด้วยโรคเดียวกันเพียง 3 วันเท่านั้น ทำให้เจ้ากรมการแพทย์เกิดความสงสัยในตัวยางเยโซและโคจิต่อมาอาการป่วยของพระอนุชาของพระมเหสีกบินกำเริบขึ้นอีก ยางเยโซและโคจิหาสาเหตุของโรคที่แท้จริงไม่พบ เจ้ากรมการแพทย์จึงสั่งให้โฮจุนขึ้นถวายการ

รักษาแทน แต่กลับถูกยางเยโซและโคจิขัดขวางโคจิที่ได้เงินช่วยเหลือไว้ โสจุนตรวจพบสาเหตุที่แท้จริงของโรคและได้กราบทูลพระราชินีไป โดยโสจุนให้คำมั่นว่าสามารถรักษาอาการป่วยนี้ได้ภายใน 5 วัน โสจุนเพียรพยายามช่วยเหลือและทำทุกอย่างจนครบกำหนด 5 วัน ในขณะที่ยางเยโซกำลังจะลงโทษโสจุนอยู่นั่นเอง ก็มีคนเข้ามารายงานว่าพระอนุชาของพระมเหสีหายเป็นปกติแล้ว ทำให้พระราชินีทรงปุนบำเหน็จให้แก่โสจุน ประกอบกับเห็นว่าโสจุนทำความดีความชอบมากมายที่หมอชุมชน โสจุนจึงได้รับการเลื่อนขั้นเป็นหมอหลวงชั้น 7 ส่วนโคจินั้นถูกจับได้ว่ามีสัมพันธ์กับหมอหญิงในวัง จึงถูกลดขั้นและถูกสั่งให้ไปเป็นหมอดิตตามคณะทูตเดินทางไปเมืองจิน ต่อมาเรื่องในอดีตที่โสจุนเคยเป็นนักโทษค้ำของเถื่อนถูกเปิดเผยทำให้เขาได้รับโทษประหารชีวิตแต่ด้วยผลงานมากมายของโสจุนที่สามารถรักษาพระอาการของพระมเหสีกิงปีนและโอรสทั้งสองได้ ทำให้พระราชินีได้พระราชทานอภัยโทษให้แก่โสจุนท่ามกลางการคัดค้านของขุนนางทั้งหลาย ต่อมาไม่นานนักเกิดสงครามขึ้นระหว่างซอนโซและญี่ปุ่น เพื่อความปลอดภัยของพระราชินีจึงได้มีการอพยพคนในวังหนี ส่วนโสจุนกลับเป็นห่วงตำราแพทย์จึงตัดสินใจกลับไปนำตำราแพทย์ที่วังหลวงซึ่งทำให้เขาพลัดพากับครอบครัว เมื่อตามไปถึงพระราชวังกลับไม่เข้าใจด้วยความเกรงพระอาญาโสจุนจึงหนีไปและได้ออกตามหาครอบครัว ในระหว่างนี้เองโคจิได้กลับมาอยู่กับสำนักหมอหลวงและถวายเป็นศิษย์ของคังซาย แต่ไม่สามารถรักษาได้ทำให้ได้รับโทษถูกขังอยู่ในคุก ภายหลังพระราชินีประจักษ์จึงทำให้ต้องเรียกตัวโสจุนกลับมาถวายเป็นศิษย์ โสจุนแสร้งทำเป็นแขนเจ็บไม่สามารถฝึกหัดได้จึงต้องให้โคจิฝึกหัดแทน จนกระทั่งสามารถรักษาพระราชินีสำเร็จทำให้โคจิพ้นโทษ

ทางด้านโสจุนก็ได้รับความดีความชอบมากมายจึงได้เลื่อนขั้นเป็นหมอหลวงชั้นที่หนึ่ง แต่ช่วงเวลาสงบมักอยู่ได้ไม่นาน วังหลวงเกิดศึกภายในขึ้นระหว่างองค์ชาย 2 พระองค์ กระทั่งวันหนึ่งองค์ชายทั้ง 2 ประจักษ์พร้อมกัน ทำให้โสจุนตัดสินใจลำบากว่าจะไปรักษาพระองค์ใดก่อน เนื่องจากว่าสามารถดูแลองค์ชายได้เพียงพระองค์เดียว โสจุนจึงเลือกที่จะรักษา องค์ชายกวางไหจิน ต่อมาพระราชินีทรงป่วยหนัก โสจุนได้ถวายเป็นศิษย์แต่ไม่สามารถรักษาได้ทันและได้สวรรคตลง ทั้งที่ยังไม่ได้มีพระราชองค์การแต่งตั้งองค์รัชทายาทแต่อย่างใด จากการแย่งชิงอำนาจกันภายใน ประกอบกับการที่โสจุนไม่ได้อยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอย่างชัดเจน ทำให้โสจุนต้องโทษฐานไม่สามารถรักษาพระราชินีจึงถูกเนรเทศไปแดนใต้ ระหว่างที่โสจุนถูกเนรเทศนั้นมีชาวบ้านผู้ที่ได้ยินกิตติศัพท์โสจุนเข้ามาขอรับการรักษา โสจุนทนคำรบเร้าของชาวบ้านไม่ได้จึงออกรักษาชาวบ้านอีกครั้งโดยขอให้ชาวบ้านปิดเรื่องนี้เป็นความลับ พร้อมกันนี้โคจิก็ได้แอบส่งตำราแพทย์และข้อมูลต่างๆ มาให้แก่โสจุน จนกระทั่งโสจุนสามารถเขียนตำราแพทย์ได้สำเร็จ เมื่อพระราชินีปัจจุบันได้ทอดพระเนตรเห็นตำราแพทย์ฉบับนี้ก็มีความประทับใจในตัวโสจุนขึ้นมา และมีพระบรมราชโองการอภัยโทษแก่โสจุน พร้อมกับเรียกตัวเข้าวังหลวง แต่โสจุนกลับทูลปฏิเสธพระราชินีและเดินทางกลับบ้านเกิดเพื่อรักษาชาวบ้านต่อไป ภายหลังเกิดโรคระบาดขึ้นหมอโสจุนตรวจรักษาคนไข้โดยไม่

คำนึงถึงชีวิตตัวเอง จนกระทั่งตนเองคิดโรคระบายนั่น แต่เขากลับนำยาทั้งหมดมารักษาคนไข้ จน
ในที่สุดร่างกายที่อ่อนล้าไม่สามารถทนไหว ในที่สุดหมอโฮจุนก็จบชีวิตลงท่ามกลางอ้อมกอดของ
ภรรยา เหลือทิ้งไว้เพียงความอาลัยจากคนที่รัก และตำนานที่บันทึกถึง “หมอใจ คนยาก” ต้น
ตำรับตำราแพทย์อันลือชื่อของเกาหลีตำนานของคนดี “คนดีที่โลกรอ